

تقد توجیه و تفسیر بیانات افلاطون از بوعلی و معلم ثانی (۲)

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فإن قيل المشهور أنَّ أفلاطون أثبت الجواهر العقلية في الأعيان بحيث هي ماهيات
كلياتٍ للأفراد الخارجية.

قُلْتُ: لعلَّ مرادَه بالأعيان العقول فإنَّها أعيانُ العالم الحسِّي.^۱

این کلام که در دنباله کلام معلم ثانی ذکر شده است، در بیان تأویل مثل افلاطونی از اعیان خارجی به مفاهیم ذهنی و کلیات طبیعی و عقلی است. در بحث جلسه قبل خدمت رفقا عرض شد که اگر ما بخواهیم معتقد به عدم استثناء در قواعد کلیه عقلیه باشیم، نمی توانیم مسئله استناد افعال خارجی و اتکاء آنها را به علت خود که وجود مثالی است و بالتبع سایر مراتب طولیه را از استناد حقایق ذهنیه جدا کنیم و آنها را مستند به خود فاعل و وجود نفسی بدانیم و از دایره حکم عقل و دلیل نقل و شهود اهل کشف، نسبت به این استناد سر باز بزنیم.

منظور از اهل باطن

چنانچه این مسئله مسلّم و مشخص است هم در

۱. الحکمة المتعالیة، ج ۲، ص ۴۹.

مسائلی که اهل باطن... مقصود از اهل باطن، نه اهل حق و اشخاصی که در مسیر حق به انکشاف و بصیرت باطنی می‌رسند بلکه منظور افرادی هستند که می‌توانند با عبور از ظاهر به بعضی و برخی از مطالب باطنی اطلاع پیدا کنند گرچه اصلاً مسلمان هم نباشند و زیاد هم هستند.

آثار وجودی انسان بما هو انسان

همان طوری که تمام بزرگان نسبت به این مسئله اشاره کردند، این مسئله از آثار وجودی انسان بما هو انسان است نه انسان بما هو مسلمان، نه انسان بما هو شیعی، و نه انسان بما هو مؤمن و ملتزم. همان طوری که انسان بما هو انسان از قوای ظاهری برخوردار است؛ چشم و گوش و قدرت دارد، چه کافر باشد و چه مسلمان باشد حتی ممکن است زور و قدرت کافر بیشتر باشد و پهلوان‌تر از فرد مسلمان باشد و اقتدارش بیشتر باشد. ممکن است کافر باشد و نور چشمش از یک فرد مسلمان بیشتر باشد. ممکن است کسی کافر باشد و حس شنوایی و سمع او قوی‌تر باشد، این هیچ منعی ندارد از اینکه افراد مختلف بر حسب شاکله وجودی خودشان دارای

مراتب مختلف باشند و بعضی از آنها اشدّ باشند. ممکن است یک نفر کافر باشد و حافظه او بسیار بسیار قوی تر از یک فرد مسلمان باشد.

محفوظ بودن حقیقت انسانی با وجود دین‌های متفاوت

خب این مسلمان‌ها از اول هم که مسلمان نبودند، بعد مسلمان می‌شوند حالا غیر از آنهایی که مسئله اسلام فطری دارند، اینها همه مشرک و کافر بودند بعد حق را می‌پذیرند و اسلام می‌آورند. آن حقیقت انسانی به جای خودش محفوظ است.

این هم یک نکته است و نکته خلی عجیبی است که هیچ وقت در نگرش به افراد نباید به دین آنها نگاه کنیم. فرمود: «هر که از این سرای درآید نان و آبش دهید و از کیش و مذهب او نپرسید»^۱ ابتدائاً آن حقیقت واقعیّه او که انسانیت اوست را باید مدنظر داشت، انبیاء و رسل همیشه به آن حقیقت نگاه می‌کردند و به دنبال دعوت برای هدایت می‌رفتند. به ظاهر نگاه نمی‌کردند [در غیر این صورت] اگر ظاهر،

^۱. این سخن از جناب شیخ ابوالحسن خرقانی است؛ سایت فرهنگ امروز (پایگاه تحلیل و اطلاع رسانی فرهنگ و علوم انسانی).

کافر بود از اول در خانه خودشان می نشستند و از خانه بیرون نمی آمدند.

کفر چو منی گزاف و آسان نبود *** محکمتر از ایمان من ایمان نبود
در دهر چو من یکی و آن هم کافر *** پس در همه دهر یک مسلمان نبود^۱

جایی که بیایند امثال بوعلی و خواجه را تکفیر کنند، دیگر آدم باید خاک بر سر بکند که کار به کجا می رسد که اینها باید تکفیر بشوند!! مسئله خیلی جالب است!

تحقیقی راجع به قضیه شراب خوردن بوعلی سینا

یک وقتی شنیدم یک نفر که فرد مهمی هم بود و اتفاقاً آدم خوبی بود، از همین علماء سابق که آدم خوب و خوش نفس بود و بسیار مرد محترم و قابل تقدیری بود، گفته بود که بوعلی شراب می خورده است!! این قضیه برای من خیلی قضیه مستبعدی بود، آخر به بوعلی نمی آید این کار را بکند! این شخص با این خصوصیات و با این اعتقادات نمی آید این کار را بکند! یک روز با مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - در طهران در زمان سابق قبل از انقلاب، پنج یا شش ماه به انقلاب مانده بود که به یک مجلس

^۱. روضات الجنات، ج ۳، ص ۱۷۹. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به الله شناسی، ج ۳، ص ۲۸۳.

روضه‌ای در خیابان شاهپور رفته بودیم. یک شخصی از منبری‌های تهران روی منبرش گفته بود که بله، بوعلی شراب هم می‌خورده است. وقتی که بیرون آمدیم اتفاقاً در کوچه با همان شخص منبری برخورد کردیم. مرحوم آقا به ایشان گفتند که آقا شما این حرف را از کجا می‌زنید که بوعلی شراب می‌خورد؟ گفت که مرحوم آقای بروجردی گفته بودند. مرحوم آقا فرمودند که نه خیر این صحت ندارد. بعد برای خودم خیلی [عجیب] بود. البته از شخص دیگری هم شنیده بودم، خدا مرحوم آقای شیخ حسن نوری همدانی را رحمت کند که ایشان هم می‌گفت که آقای بروجردی می‌گفتند که بوعلی شراب می‌خورد.

خب حالا آقای بروجردی این را بفرمایند ولی هر چه که می‌گویند صحیح نیست، باید دربارهٔ مسئله تحقیق کرد. ما که معصوم نیستیم! عصمت برای چهارده نفر است ولی اصل قضیه برای من خیلی مستبعد بود، آخر بوعلی که اشارات می‌نویسد، می‌آید شراب بخورد؟! چطور اینها باهم جور

درمی آید؟! اصلاً به چه قسم می توانیم اینها را باهم تلفیق کنیم که یکی بیاید اشارات بنویسد و آن مسائل را نقل کند و بعد بیاید به این عمل قبیح دست بزند؟! پس آن نصایحش به شاگردانش چیست؟! آن رساله توبه نامه او چیست؟! آن مسائلی که در رساله های عشق و جذب خودش مطرح می کند چطور با این قضیه جور درمی آید؟! این یک مسئله است.

بعد رفتیم تحقیق کردیم و راجع به احوالش دیدیم که در یک تاریخی هست که او در سنین نوجوانی مثلاً در شانزده یا هفده سالگی برای اینکه شب خوابش نبرد می گفتند که یک مقدار کمی شراب می خورده که آن خستگی را از سرش بیرون کند. خوب حالا بفرض که این قضیه درست باشد، آخر جناب حضرت آیه الله فی الآنام و سایر افرادی که نقل می کنید، آیا درست است که این را ببینید و بیاید بگویید؟! آخر بوعلی یک بچه شانزده ساله است؟! یعنی نماد بوعلی نماد بچه شانزده ساله است؟! وقتی می گوئیم که آقای فلان در سن نود سالگی و اینها... باید آن سن مدنظر قرار بگیرد یا اینکه دوران طفولیت او و پنج و شش سالگی که باهم گرگم به هوا بازی

می‌کردند؟! آخر کدام نماد شخصیت است؟ این خیلی بی‌انصافی است که انسان بلند شود بیاید [این را بگوید، حتی] بر فرض صحت این قضیه که یک تاریخی نقل کرده که بله، ایشان مثلاً در نوجوانی در وقتی که در هرات درس می‌خوانده و در کتابخانه‌ای که در آنجا بوده در سن حدود شانزده هفده سالگی حالا این کار را هم انجام داده است بعد ما بگوییم که بوعلی شراب می‌خورده؟! خب این از انصاف علمی، انصاف دینی، عقلی و منطقی به دور است که این‌طور انسان بیاید به بزرگان [اهانت کند].

بزرگش نخوانند اهل خرد *** که نام بزرگان به زشتی برد^۱

بوعلی، فخر عالم اسلام

بوعلی فخر عالم اسلام است. این همه راجع به مبانی توحیدی و غیرتوحیدی و فلسفی کتاب نوشته است که الآن بوعلی را از جمله افتخارات اسلام نقل می‌کنند، آن وقت انسان این طوری بیاید [به شخصیت او توهین کند]؟!!

آن آقا هم می‌گوید که اگر ما امام صادق

^۱. گلستان سعدی، باب اول، حکایت ۴۱.

علیه‌السلام را می‌شناختیم دیگر قی کرده‌های فلاسفه
یونان را نشخوار نمی‌کردیم! شما امام صادق را
شناخته‌اید که دارید این قدر بی‌تریتانه به بزرگان
اهانت می‌کنید؟! این ادب امام صادق است؟! امام
صادق این را به ما یاد داد؟!!

تلمیذ: روایت داریم که [امام] از ارسطو تعریف کرده است.^۱

استاد: بله، بله. اصلاً می‌گوییم که امام صادق از
کسی تعریف نکرده است، از ارسطو هم تعریف
نکرده است در حالی که روایاتی در این زمینه داریم
[اما بگوییم که] اصلاً تعریف نکرده است ولی آیا این
صحیح است که ما بیاییم [این گونه بگوییم؟!]
آیا اینها کافر بودند؟! یعنی ارسطو و افلاطون کافر
بودند؟! ملحد و معاند بودند؟! دشمن خدا بودند؟!
زنا را در میان مردم رواج دادند؟! دروغ را در میان
مردم رواج دادند؟! تقلب را در میان مردم رواج
دادند؟! پدرسوختگی و حقه‌بازی را در میان مردم
رواج دادند؟! یا آمدند مردم را دعوت به مدینه فاضله
و به عدالت کردند و امثال ذلک؟! حالا ما به
نوشته‌های آنها کار نداریم اما اگر امام صادق در اینجا

۱. کشف المراد، ج ۱، ص ۵۲۹.

بود آیا به این افراد این طور جسارت می‌کرد و این حرف‌ها را می‌زد؟! قی کرده‌های آنها را... یعنی این حرف‌هایی که اینها زده‌اند، قی کرده‌اند و استفراغ کرده‌اند! این تربیت امام صادق است جناب آقای کذا؟! شما که مرجع تقلید هستید به دنیا و به سایر افراد بگویید که ای مردم دنیا امام صادق ما، رئیس مکتب تشیع ما، به نوشته‌های افلاطون به «قی کرده» تعبیر کرده است، به تو چه می‌گویند؟! دنیا به تو چه می‌گوید؟! می‌گوید که نوشته‌های او قی است!؟

خصوصیات امام ساخته نفس انسان

پس معلوم است خودت هم امام صادق علیه‌السلام را شناخته‌ای! نه تنها شناخته‌ای بلکه اشتباه شناخته‌ای! تو داری از امام صادق نفس خودت تبعیت می‌کنی نه آن امام صادقی که وقتی با صحابی و با یکی از شیعیانش حرکت می‌کرد و کنیز مسیحی آن شخص به دنبالش بود و [آن صحابی] یک جا ایستاد و نگاه کرد دید کنیز عقب افتاده است، به او فحش داد که ای مادر فلان... حضرت بلند شدند و نگاه کردند و فرمودند: به چه حسابی به این بنده خدا این نسبت را دادی؟! گفت که اینها مسیحی

هستند! حضرت فرمودند: مسیحی باشد، مگر
مسیحی در آیین خودش حساب و کتاب ندارد؟! مگر
قانون ندارد؟!!

ما امام صادق را این طوری شناخته‌ایم، حضرت
آیه‌الله! آن وقت حضرت آیه‌الله می‌آید به نوشته‌های
آنها [استفراغ می‌گوید] یعنی امام صادق می‌آید به
نوشته‌های اینها استفراغ می‌گوید؟! صحبت‌های
افلاطون استفراغ است؟! صحبت‌های ارسطو
استفراغ است؟! اینها استفراغ است؟! دست شما درد
نکند! ما این را فقط می‌توانیم از یک آدم بی‌حیا توقع
داشته باشیم که [چنین چیزی را] به افلاطون نسبت
بدهد! نه تنها امام صادق [این را نمی‌گوید] بلکه یک
آدم بی‌فرهنگ بی‌ادب بی‌تربیت فقط می‌تواند یک
هم‌چنین جسارتی به امام صادق بکند که بگوید: امام
صادق به ما این را یاد داده است! چون امام صادق را
نشناخته‌ایم اگر امام صادق را می‌شناختیم به
حرف‌های آنها قی می‌گوییم؟! خب ایشان دارند
می‌گویند و اینکه حرف خودشان است، ما که [از

خودمان] درنیاوردیم. حالا بگذریم از آن عبارات
وقیح‌تری که اینها در بالای منبر می‌گویند و آبروی
تشیع و آبروی علم و آبروی حوزه را در بیرون از بین
می‌برند!

ادب در مکتب اهل بیت علیهم‌السّلام

بنده نسبت به مطالبی که از بیرون و خارج
می‌شنوم چاره‌ای جز سکوت ندارم. مرجع شما دارد
می‌گوید که قی! اِ اِ اِ عجب! مسئله این است. ما
امیرالمؤمنینی را شناختیم که وقتی یهودی در مسجد
مدینه می‌آید، به او رو می‌کند و می‌گوید: یا
أخا الیهود؛ ای برادر یهودی! امیرالمؤمنین
علیه‌السّلام به یک یهودی می‌گوید: **یا أخا الیهود**.^۱
ما این ادب را در مکتب اهل بیت یاد گرفته‌ایم. ادب
را در مکتب امام رضا علیه‌السّلام یاد گرفتیم که وقتی
به ایشان می‌گویند که کنیز شما نصرانی است،
حضرت می‌گویند: نصرانی باشد، دین او به من چه
مربوط است؟!^۲ خودش می‌داند، من نمی‌توانم او را

۱. الخصال، ج ۲، ص ۳۶۵.

۲. تهذیب الأحکام، ج ۱، ص ۳۹۹؛ وسائل الشیعة، ج ۳، ص ۴۲۲:

عن إبراهيم بن أبي محمود قال: «قُلْتُ لِلرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ: الْجَارِيَةُ
النَّصْرَانِيَّةُ تَخْدِمُكَ وَ أَنْتَ تَعْلَمُ أَنَّهَا نَصْرَانِيَّةٌ، لَا تَتَوَضَّأُ وَ لَا تَغْتَسِلُ مِنْ

ملزم کنم به اینکه مسلمان بشود. مکتب امام رضا این است! مکتب امام صادق ما این است، مکتب امام صادق ما حتی احترام به مخالفین بود! کجا امام صادق به مخالفین، آنهایی که ضدّ خدا بودند، نه افلاطون و سقراط و اینها که موحدینی بودند که برای اثبات توحید این مسائل را نوشتند، [جسارت کردند]؟! به آنها هم حتی جسارت نمی‌کرد! اگر جسارت می‌کرد که نمی‌آمدند با ایشان بحث کنند. با شاگردانش نمی‌آمدند بحث کنند. همیشه می‌گفت که باید احترام را داشته باشید. ﴿فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لِّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى﴾^۱ به فرعون هم نروید سبّ کنید، به فرعون هم بد نگویید، به فرعون هم نباید فحش بدهید ﴿فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا﴾^۱ این مکتب قرآن ما است، مکتب امام صادق ما است.

جَنَابَةٌ! قَالَ: «لَا بَأْسَ؛ تَغَسِّلُ يَدَيْهَا.» رساله طهارت انسان، ص ۸۱، تعلیقه:

«ابراهیم بن ابی محمود می‌گوید: به امام رضا علیه‌السلام عرض کردم: کنیز نصرانی به شما خدمت می‌کند و شما نیز می‌دانید که او نصرانی است، وضو نمی‌گیرد و غسل جنابت نیز نمی‌کند؟! حضرت فرمودند: «اشکالی ندارد؛ دستانش را می‌شوید.»

۱. سوره طه (۲۰) آیه ۴۴. سالک آگاه، ص ۳۸:

«با فرعون به نرمی و رفق سخن بگویید، باشد که متنبّه گردد و یا از عواقب کردار خویش بهراسد.»

آن وقت ما این طوری چاک دهانمان را باز کنیم و هرچه از دهانمان بیرون می آید که باید به جاهای دیگری بخورد آنها را به این بزرگان و این افراد نسبت می دهیم و بیان می کنیم.

دلیل نفوذ امام صادق علیه السلام در دل همه مردم دنیا

مکتب امام صادق مکتب ادب است، مکتب احترام است، مکتب تعظیم است و مکتب شرف است. امام صادق با این مکتب خودش، در دل همه مردم دنیا اعم از مشرک و مؤمن نفوذ کرده است. اگر مکتب امام صادق مثل مکتب سرکار فیض آثار بود که آن موقع کسی دیگر به امام صادق نگاه نمی کرد! آن کسانی که آمدند راجع به امام صادق کتاب نوشتند اینها به ادب امام صادق نگاه کردند، به حریت در مباحث علمی امام صادق نگاه کردند که با همه می آمد صحبت می کرد و بحث می کرد.

پس جان من! شما بروید و امام صادق علیه السلام را دوباره بشناسید و نیاید به عنوان مسئول و مبلغ دین، این چنین آبروی امام صادق را در همه جا ببرید و به آن معصوم جسارت و اهانت کنید و به آن معصوم اتهام بزنید! دوباره بروید امام

صادق را بشناسید و به منویات او و طرز رفتار او و طرز فکر او پی ببرید آن وقت خواهید دید که چه دریچه‌هایی از عوالم معنا را محرومانه به روی خود بسته‌اید!! ما مطالب همه را می‌خوانیم، بعضی مطالب صحیح است و قبول می‌کنیم و بعضی مطالب صحیح نیست قبول نمی‌کنیم، قی چیست آقا؟! استفراغ یعنی چه؟! این حرف‌ها یعنی چه؟!!

مرد باید که گیرد اندر گوش *** و نوشته است پند بر دیوار^۱

مکتب ما این است: «**أَنْظِرْ إِلَى مَا قَالَ وَ لَا تَنْظُرْ**

إِلَى مَنْ قَالَ»^۲ را چه کسی گفته است؟! «**الْحِكْمَةُ**

ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ»^۳ را کجا نوشته است؟! این هم جزو

قی کرده‌ها است یا درس‌هایی است که دارند به ما

می‌دهند؟! در این زمینه خیلی مسائل و مطلب

هست. دفاع از امام صادق علیه‌السلام با اهانت به

بزرگان حاصل نمی‌شود، این توهین و تنزیل امام

صادق است. شما با این حرف‌ها بر سر امام صادق

۱. گلستان سعدی، باب دوم در اخلاق درویشان، حکایت ۳۸.

۲. غررالحکم، ص ۵۸؛ فرج المهموم، ص ۲۲۰. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۳، ص ۱۹۱.

۳. الکافی، ج ۸، ص ۱۶۷. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۳، ص ۱۹۱.

زدی و کمر امام صادق را شکستی و هرچه انسان از نقطه نظر ظروف اجتماعی در موقعیت بالاتری باشد باید بیشتر متوجه صحبتش باشد که چه صحبتی می‌کند و چه حرفی می‌زند. البته این مسئله هم هست که دیگر الآن با سابق فرق کرده است و مردم عاقل دیگر به این مطالب توجهی ندارند و مردم منطقی و مردمی که مسائل را از روی فهم و از روی ادراک و انطباق با مبانی فطری تشخیص می‌دهند دیگر به این جایگاه‌ها [توجهی ندارند] آن دیگر تمام شد. آن سبب شکست و قضیه‌اش تمام شد. امروز دیگر مسئله فرق کرده است و هرچه از این مطالب و اهانت‌ها و جسارت‌ها بیشتر بشود مطلب بیشتر است.

بنده کتاب افق وحی را که نوشتم خب معلوم بود چه مطالب الحادی‌ای مطرح شده بود تا ما مجبور به پاسخ‌گویی آن باشیم. در بعضی از اوقات می‌دیدم چاره‌ای ندارم جز اینکه تعبیری بیاورم تا آن اسطوره‌هایی که به وجود آمده است شکسته بشود و مشخص بشود که بابا اینها همه طبل توخالی است

ولی وقتی که بعضی از دوستان آمدند به بنده تذکر دادند که آقا این تعبیری که شما الان در اینجا آورده‌اید [مناسب نیست] بگذارید این متانتِ مطالب حفظ شود گرچه قصد شما برای این مسئله است ولی بگذارید آن محفوظ بماند. گفتم که خب حذفش کنید. ما که با کسی دشمن نیستیم و با کسی دعوا نداریم. من می‌گویم که عزیز من تو که فصوص نخوانده‌ای چرا می‌آیی حرف‌های فصوص را می‌گویی و اشتباه معنا می‌کنی؟! من گفتم: «نفهم» گفتند که به جایش مثلاً «ای بی اطلاع» بگذارید. خب حذف کنید ما که در تعبیر، مسئله‌ای نداریم. ما با کسی حرف نداریم فقط منظورم این است که چرا ما باید از حدود خود تجاوز کنیم و از تخصص خود باید روی گردان به سایر موارد دیگر بشویم؟! خب در همان تخصص‌ها و در همان مسائلِ خودمان برویم [مشغول شویم].

خب کسی که می‌آید یک عبارت فصوص را [توضیح می‌دهد] آخر آسان که نیست! فصوص که آسان نیست! درس می‌خواهد، بحث می‌خواهد، یک دوره فلسفه و ده سال فلسفه خواندن می‌خواهد،

آن‌هم تازه اگر کسی بفهمد یا نفهمد، آن‌وقت ما می‌آییم این مسائل را نقل می‌کنیم و بعد هم یک معنای دیگری می‌کنیم و می‌گوییم که منظور محی‌الدین این بوده است! از تحقق ثابتات در نفس نبی به یک نحو دیگری تعبیر آورده است و به واسطه همین عدم ادراک صحیح دچار تناقضات و دچار تضادهایی در عبارت شده است. یک جا یک‌طور و یک جا یک‌طور دیگر است؛ از این شاخه به آن شاخه. در مسائل علمی و در مباحث فنی و علمی که جای سبّ و فحش و اینها نیست، اینها برای افراد عَجَزَه است که نمی‌خواهند به این مسائل چیز کنند. خب آقا جان به جای اینکه دو ماه درس بدهید، بلند شوید بیاید یک مناظره در مسائل و مبانی در همه جا کنید تا افراد مسائل را بفهمند. همین که [بگویید که] ما از اولِ فلان تا آخرِ فلان را درس می‌دهیم، اینکه قضیه نشد. بنده اسفار را جلوی سرکار می‌گذارم و می‌گویم که بخوان؛ اگر توانستی بخوانی و معنای صحیح کنی - نه اینکه شرح کنی - عمامه‌ام را از سرم برمی‌دارم زمین می‌گذارم و از فردا با کت و شلوار

راه می‌روم! این حرف‌ها چیست؟! آخر مگر هر
کسی اسفار می‌فهمد آقا جان؟! با حرف زدن که کار
درست نمی‌شود، یک عده هم که کله‌شان را
همین طوری عین بز پایین می‌اندازند! یکی اشکال و
ایرادی نمی‌گیرد!

تغییر موقعیت دنیا در نحوهٔ مباحث علمی

خلاصه الآن موقعیت دنیا تغییر کرده است،
بخواهی نخواهی این حرکت رودخانه‌ای ما را
به سوی دریای حریت و آزادی و بحث علمی
می‌کشاند و ما نمی‌توانیم برخلاف مسیر رودخانه
حرکت کنیم، دست و پای بیجا می‌زنیم و خود را
خسته می‌کنیم و از نفس می‌اندازیم و از آنجایی که
قدرت مقابله با جریان آب را نداریم، جریان ما را در
آن دریا خواهد انداخت و باید به فکر آن روز باشیم.
چنانچه مسائل و قضایا خواهی نخواهی به سمت و
سوئی رفته است که باید برای مطالب پاسخی یافته
شود.

همین طور در این گونه مطالب نیز انسان باید خود
را با آنچه که مکتب اهل بیت به ما آموخته وفق بدهد
و اگر وفق ندهد رودخانه ما را به دریا می‌اندازد و

جریان آب ما را به نقطه غیر متوقعمان خواهد رساند. نقطه‌ای که در آن توقع نداریم؛ نقطه تنهایی و جایگاه غربت، رها شدن، عدم وجود مستمسک و عدم وجود متکا و ملجأ. تمام اینها به خاطر این است که به امروز خود فکر نکردیم و همین‌طور آمدن و به مسائل دیگر این قدر پروبال دادن که خودشان هم می‌گویند که هیچ نتیجه و ثمره‌ای بر این گونه مسائل مترتب نیست، ایراد ندارد! اما آمدن و در مسائل توحیدی بحث کردن تا هم بینش خود را بالا بردن و هم پاسخ دشمنان اسلام را دادن، قی حساب می‌شود؟! استفراغ حساب می‌شود؟!

علی‌کلّ حال این مسئله‌ای است که انسان باید متوجه این قضیه باشد و این مطلب خیلی مسئله قابل توجهی است که انسان این همه معارف و این همه مطالب را از بزرگی مانند بوعلی ببیند و فقط نگاه کند به اینکه این بوعلی شراب می‌خورده است و اصلاً نگاه نمی‌کند به اینکه او چه زمانی می‌خورده و کجا می‌خورده و به چه قصدی می‌خورده است! اصلاً فرض کنید بر اینکه در سنین بالاتری از عمر

خود می خورده، به چه نیت می خورده؟! شاید در آن موقع خود این شراب یک دوا بوده است. مگر امروز نمی گویند که خوردن این الکل به یک مقدار چند سی سی برای بدن مفید است؟! مگر نمی گویند؟! حالا شاید او هم به یک هم چنین مسئله ای رسیده و به عنوان دارو می خورده است! مگر الآن در بسیاری از داروهای ما الکل نیست؟! و مگر بقاء و حلال داروها همین الکل نیست؟! اگر الکل نباشد آن دارو فوراً از بین می رود و خواص شیمیایی اش را از دست می دهد. حالا اگر شما مجبور به خوردن آن باشید، نمی خورید؟! می خورید که هیچ، بطری و قرابه و ارابه آن را هم می خورید!

اصلاً نباید یک فردی که متصدی یک مقام علمی است به این نحو بیاید مطلب را مطرح کند. طرح این قضیه غلط است. مگر شما آقای کذا مجالس شراب خواری و عیاشی بوعلی را دیده اید که دارید می گویند که او اهل این حرف ها بوده است؟! شما که اینها را ندیده اید و در کتابها نوشته نشده است. [وقتی] می گویند که فلانی آدم عرق خوری بوده است یعنی اینکه همه اش سرش در [عرق خوری

است]. این چیزها صحیح نیست برای شخصی که خودش به علم اهمیت می‌دهد و به ارزش علمی افراد احترام می‌گذارد، بلند بشود بیاید به این نحو صحبت کند!

مکتب اهل بیت مکتب احیاء ارزش‌ها

علی‌کلّ حال مکتبی را که اهل بیت به ما آموختند، غیر از این است. مکتب اهل بیت مکتب احیاء ارزش‌هاست که فرمود: **«بُعِثْتُ لِأُمَّمٍ مَّكَارِمِ**

الْأَخْلَاقِ»^۱. امروزه دنیای ما احتیاج به مکتب اهل بیت دارد، مکتب احیای ارزش‌ها نه اهل بیت‌های ساختگی و جعلی، آن اهل بیت‌های ساختگی و جعلی تا الآن همه مُردند و از بین رفتند و از صحنه قضاوت اهل خِرَد محو شدند. مکتب اهل بیت واقعی، مکتب چهارده معصومی که منزّه و معصوم از هر ترک اولایی هستند، منزّه از هر رین و شینی هستند، آن مکتب الآن دارد احیاء می‌شود و آثار جوانه زدن این مکتب دارد پیدا می‌شود، با از بین

۱. السنن الکبریٰ، بیهقی، ج ۱۰، ص ۱۹۲؛ مکارم الأخلاق، ص ۸. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به عنوان بصری، ج ۶، ص ۴۵۲.

رفتن خس و خاشاک‌ها و حباب‌ها و کف‌هایی که روی دریا بوده و مانع از رؤیت مردم به آن آب زلال بوده، مانع بوده است. در این «مانع بوده» همه چیز خوابیده است! این مانعیت دارد از بین می‌رود و دارد متلاشی می‌شود؛ ﴿فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذَّهَبُ جُفَاءً ۗ﴾^۱ آن مکتب علامه طباطبائی و مرحوم قاضی و مرحوم آقاها الآن دارد جوانه می‌زند و افراد را به سمت و سوی خود می‌کشاند و آنهایی که تاکنون در پسِ شِعارهای به ظاهر فریبنده و عوام‌فریب، مدعی و لوادار مکتب اهل بیت بودند و هستند، اینها کم‌کم باید جای خود را به افرادی که ﴿وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۗ﴾^۲ هستند بدهند؛ به افرادی که فقط به دنبال آن مسائل هستند.

علی‌کلِّ حال این مسئله‌ای است که بوده و ما باید این مطلب را مدنظر قرار بدهیم و بدانیم که نتیجه‌ای که باید از این مسائل بگیریم این است که مواظب

۱. سوره رعد (۱۳) آیه ۱۷. امام شناسی، ج ۷، ص ۱۲۴:

«أما زبد و کف در جای خود مستقر نمی‌ماند و از بین می‌رود.»

۲. سوره مائده (۵) آیه ۵۴. الله شناسی، ج ۱، ص ۳۵۱:

«و از ملامت هیچ ملامت‌کننده‌ای در خوف و هراس نیستند.»

خودمان باشیم، زیرا ما احساس می‌کنیم که این یک نقطهٔ ضعفی است که در تاریخ بر دامن آدمی همیشه چسبیده بوده است و به یک زمان دون زمانی اختصاص ندارد. وقتی که دو نفر باهم بد می‌شوند طرف بلند می‌شود می‌رود در پروندهٔ دیگری نگاه می‌کند! تو الآن در سنهٔ ۱۴۳۲ با این طرف حرفت شده و مسئله پیدا کردی، چرا می‌گویی که این چهل سال پیش این طور بود؟! چهل سال پیش به الآن چه مربوط است؟! او چهل سال پیش در فلان جا این دروغ را گفت! خب چهل سال پیش گفته است! بابا در این چهل سال سلول‌های او هم ده دفعه عوض شده است حالا چه برسد به اعتقاداتش! چه برسد به روحیاتش! - نمی‌دانم، می‌گویند: هر ده سالی یا چهار سالی اصلاً کل سیستم سلول‌های آدم عوض می‌شود و به یک‌طور دیگری درمی‌آید - او [تا الآن] ده دفعه سلول عوض کرده است! حالا [بگویید که] او چهل سال پیش فلان کرده و فلان کار خلاف را انجام داده است. [می‌گویند که] بله، ایشان سابقه دارد و پرونده دارد! حالا پرونده‌اش برای چه زمانی

است؟! بگویند که برای ده سال پیش است! الآن او
یک آدم و یک شخص دیگر است. این برای عکس
است، نگاه به الآن کن. اصلاً من می‌گویم که او
دیروز کار خلاف انجام داد، نه چهل سال پیش و ده
سال پیش و صد سال پیش، همین دیروز! یعنی روز
سه‌شنبه، خب الآن بین حرف او چیست؟ امام صادق
علیه‌السّلام می‌گوید که نگاه به الآن او کن. دیروز او
را دیدی، خب دیروز دیدی این برای امروز است،
امروز چهارشنبه است، دیروز سه‌شنبه بوده است.
الآن نگاه کن، بین الآن حرفش درست است یا نه؟!
الآن روی حرفش حرف بزن، الآن به موقعیت او نگاه
کن و روی حالت او تفکر کن، به دیروزِ او چه کار
داری؟!!

امانت‌داری در کلام و سیره ائمه علیهم‌السّلام

امام سجاد علیه‌السّلام می‌گوید:

آن شمشیری که با آن پدر من را به قتل رساندند اگر امروز بیایند به من امانت بدهند
من دست صاحبش برمی‌گردانم!^۱

چون این امانت الآن فی حدّ نفسه جایگاه خودش

را در ارزش‌ها دارد! دیروز با این شمشیر پدر من به

۱. الأملی، شیخ صدوق، ص ۲۴۶. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به عنوان
بصری، ج ۶، ص ۴۵۲.

قتل رسید خب این برای دیروز بود، تمام شد. صحنه
دیروز برای دیروز است و حساب و کتاب آن‌هم با
خداست و خدا پدر هر کسی که این جنایت و خلاف
را انجام داده است، درمی‌آورد ولی خود شمشیر که
گناهی نکرده است، شمشیر شمشیر است مثل سایر
چیزهای دیگر. این شمشیر امانت به دست من داده
شده است و این امانت یک ارزشی است که این
ارزش در کنار سایر ارزش‌ها باید مورد توجه قرار
بگیرد و من به این ارزش اعتماد می‌کنم. این کلام
خیلی کلام عجیبی است! اصلاً هر کدام از این کلمات
ائمه یک پتک است و یک چکش است!

لزوم رعایت ارزش‌ها

حضرت می‌فرماید که در همه حال باید رعایت
ارزش‌ها را داشته باشیم و نباید به گذشته و آینده نگاه
کنیم. الآن باید ببینی که چه باید بکنی، خیلی خب
الآن این امانت است که در دست من هست، می‌دانم
که این برای اوست و آمد دست من امانت داد که آقا
این یک ساعت اینجا باشد من می‌روم و برمی‌گردم.
خیلی خب بیا امانت آنجاست بردار ببر. این مکتب
مکتب ما است یعنی مکتب اهل بیت ما این طوری

است، نه اینکه حالا هر کسی به هر کیفیتی و به هر شکلی و به هر قسمی [بباید عمل کند]. علاوه بر آن مگر امام صادق علیه السلام فقط از روایات دماء ثلاثه و اغسال واجب و مستحب آمده برای اصحابش بیان کرده است؟! در کلمات امام صادق از احکام جزئی هست تا مبانی اعتقادی هست، چه کسی آن مبانی اعتقادی را می فهمد؟! چه کسی آن خطب نهج البلاغه را - حضرت آقای که دارید این طور جسارت می کنید - می فهمد؟! چه کسی اینها را بدون خواندن فلسفه می فهمد؟! چه کسی می فهمد؟! اگر شخصی فلسفه نخواند، همین قبیله های فلاسفه یونان را نخواند، با خواندن فقه و اصول و طرز رعایت دماء ثلاثه مگر می شود آن خطبات توحیدی امیرالمؤمنین و موسی بن جعفر و امام صادق و امام رضا علیهم السلام را فهمید؟! مگر به حرف است؟! خب مگر به حرف است؟! مگر می شود ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾^۱ و آیات توحیدی را فهمید؟! آن روایت امام سجاد علیه السلام که [می فرمایند:] بعضی ها در

۱. سوره توحید (۱۱۲) آیه ۱. الله شناسی، ج ۲، ص ۲۱۷:

«بگو: اوست الله احد.»

آخرالزمان خواهند آمد که به این مبانی و حقایق توحیدی این آیات دسترسی پیدا می‌کنند.^۱ پس این کلام امام سجاد برای چه زمانی است؟! مگر فقهاء در این زمانه نبودند؟ مگر نبودند؟ آیا صاحب جواهر معنای «**داخِلٌ فِي الْأَشْيَاءِ لَا بِالْمَمَازِجَةِ**»^۲ را می‌فهمد؟! آیا صاحب جواهر با آن جواهر چهل جلدی خودش معنای آیات سوره حدید ﴿هُوَ أَلَّأَوَّلُ وَأَلَّآخِرُ وَالظَّهْرُ وَالْبَاطِنُ﴾^۳ را می‌فهمد؟! جناب صاحب جواهر فقیه اهل بیت شما از ظاهر و باطن چه تفسیری می‌کند؟! چه می‌فهمد؟! ما دیدیم دیگر! توضیحات افراد را می‌بینیم و مسائل افراد را داریم می‌بینیم. همه آنها در یک شبهه ابن کمونه^۴ مانده‌اند و می‌گویند که راهی برای پاسخ این نیست! فقط صدرالمتألهین آمده پاسخ این را داده

۱. التوحید، شیخ صدوق، ص ۲۸۳؛ بحار الأنوار، ج ۳، ص ۲۶۳. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به مطلع انوار، ج ۸، ص ۱۳۵.
 ۲. شرح الاسماء الحسنی، ج ۲، ص ۹۶.
 ۳. سوره حدید (۵۷) آیه ۳.

ترجمه: «اول و آخر هستی و پیدا و پنهان وجود همه اوست.» (محقق)
 ۴. جهت اطلاع رجوع شود به الحکمة المتعالیة، ج ۱، ص ۱۳۲؛ شرح المنظومة، ج ۳، ص ۵۱۳ - ۵۱۷؛ الله شناسی، ج ۳، ص ۱۸۹ - ۱۹۰.

است! پس چه می‌گویید که قی کرده است؟! این حرف‌ها چیست؟! خود فقهای شما دارند اعتراف می‌کنند که به غیر از برهان صدیقین راهی برای پاسخ به شبههٔ ابن‌کمونہ نیست، مگر نمی‌گویند؟! مگر خود فقهای شما نمی‌گویند؟! آیا صحیح است که یک شخص بیاید این‌طور به این مطالب جسارت کند؟!!

همان‌طور که عرض کردم دیگر پنبهٔ این حرف‌ها زده شده است و اینها باید برای صلاح خود فکر دیگری کنند و این ره که تاکنون رفته‌اند، ره به ترکستان است!^۱

فدا شدن امام صادق علیه‌السلام برای آزادی اندیشه

امام صادق علیه‌السلام برای آزادی اندیشه، آزادی فکر، برای حریت در فکر و علم آمد خود را فدا کرد والا می‌توانست بلند شود برود و این دم و دستگاه را جمع کند و فقط کمی از احکام و قضایای حورالعین و غلمان و اینکه در بهشت مسائل نکاح و

۱. گلستان سعدی، باب دوم، حکایت ۶:

ترسم نرسی به کعبه، ای اعرابی *** کاین ره که تو می‌روی به ترکستان است

جماع چطوری است، بگوید و بندگان خدا را کمی شاد و خندان بکند و امامت و زعامت خودش را هم به این کیفیت اداء کند و خیلی هم مردم راضی‌تر بودند ولی آن وقت در قبال شبهه این افراد مشکک چه کسی می‌آمد جواب بدهد؟! چه کسی در مقابل این ملحدین می‌آمد جواب بدهد؟! با طرح دماء ثلاثه پاسخ شبهه را که نمی‌شود داد! چه کسی باید بیاید این مسائل را جواب بدهد؟! خب واقعاً این قضیه قضیه‌ای است که جای آن خالی است و آن وقت برمی‌دارند این حرف‌ها را در اینترنت می‌زنند! البته این قضایا برای سابق بوده و من شنیده بودم. اینها را در اینترنت و در همه جاها می‌گذارند و همه دنیا نگاه می‌کنند. آدم غیر از شرمندگی و خجالت و شرمساری چه کار کند؟! [می‌گویند که] نگاه کنید مراجع چه دارند می‌گویند؟! قی کرده و...!

تعریف از رعایت ادب مرحوم شیخ حسین حلّی نسبت به بزرگان

خدا مرحوم آقا شیخ حسین حلّی را رحمت کند آدمی بود که فلسفه نخوانده بود. مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - می‌فرمودند که ایشان فلسفه نخوانده بود ولی کتب فلسفی را مطالعه می‌کرد یعنی استاد

نداشت ولی مطالعه می کرد، شبهات را می دید، کتبی که در رد آنها بود مثل شبهه داروین و امثال ذلک بود را می دید و نوشته ها زیاد داشت و خیلی اهل مطالعه بود. خب انصاف را باید از اینها یاد بگیریم. مرحوم آقا می فرمودند که ایشان می گفتند: گرچه ما در این مسائل وارد نیستیم ولی حقّ جسارت و بی ادبی نسبت به این بزرگان را نداریم و نمی توانیم به این بزرگان بی احترامی کنیم. مرحوم آقا شیخ حسین حلی می گفت ها! می گفت که ما حق نداریم به این افراد جسارت کنیم و ایشان از چیزهایی که در همان نجف [نسبت به این بزرگان] مطرح می شد، فوق العاده متأثر می شد و می گفت که چرا باید به بزرگان بی احترامی کنند؟! آدم یک چیزی را نمی فهمد خب نمی فهمد یا خلافتش را می فهمد یا اشکال دارد، خب باشد اشکالش را مطرح می کند. کدام فیلسوفی تا به حال از طرح اشکال و نقد خودش متأثر و ناراحت شده و سر باز زده است؟! اینکه هست ما در جاهای دیگر دیدیم، اینجا که این حرف ها نیست! اصلاً این مکتب این مسئله را اقتضا می کند.

مگر شما همین مسئله را در روش من نمی بینید؟!
به ارزشمندترین فردی که بنده به مسائل او معتقد
بوده و هستم و مرتبه او را در یک جایگاهی می دانم
که مخصوص به اعتقاد خودم هست و شاید تا به حال
هم به کسی نگفته‌ام - و قطعاً هم نگفته‌ام -
درعین حال می بینید وقتی که بیان مطالب علمی
می شود، من با کسی شوخی ندارم. به ما این طور یاد
داده‌اند، خودشان یاد داده‌اند! حتی گفتند: اگر امام را
می شناسید از روی فهم بشناسید نه از روی تقلید
حتی همین امام زمان علیه السلام! امام زمان تقلیدی
ده شاهی زمان ناصرالدین شاه نمی‌ارزد! - آن موقع
ارزش داشت، الآن که اصلاً هیچی الآن هزار
تومانی‌اش هم مثل ده شاهی است! - آن امام زمان
تقلیدی ده شاهی هم نمی‌ارزد! امام زمانی برای ما
محترم است که امام زمان واقعی و امام زمان حقیقی
باشد، امام زمانی باشد که با مبنای صحیح و با مبانی
علمی و با ادله و حجج منجزه امام را بشناسیم و
بفهمیم.

فرمایش امام صادق علیه‌السلام در لزوم تحقیق جهت شناخت و پذیرش دین

یک روایتی را دو سه روز پیش یک جا دیدم و خیلی خوشم آمد، قبلاً ندیده بودم. روایت امام صادق علیه‌السلام است:

مَنْ دَخَلَ فِي هَذَا الدِّينِ بِالرِّجَالِ، أَخْرَجَهُ مِنْهُ الرِّجَالُ كَمَا أُدْخِلُوهُ فِيهِ؛ وَ مَنْ دَخَلَ فِيهِ بِالْكِتَابِ وَ السُّنَّةِ، زَالَتْ الْجِبَالُ قَبْلَ أَنْ يَزُولَ.^۱

هیچ حوادثی نمی‌تواند او را از دین بیرون کند؛ یعنی شایعات نمی‌تواند نظر او را عوض کند. این مکتب امام صادق ما است، آقا به ریش و عمامه نگاه نکن بلکه به فهم و اعتقاد و خودت نگاه کن و ببین چقدر فهم داری و به اندازه فهم خودت قدم جلو بگذار. بیشتر بگذاری خودت مسئول هستی! به اندازه فهمت از این مسئله و این مطلب قدم جلو بگذار. آنکه ما از روش بزرگان دیدیم همه این‌طور بوده است که به دنبال فهم بودند. این مسئله مسئله عجیبی نیست بلکه غیر از این باشد عجیب است.

مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - مدام به من

۱. الغيبة، نعمانی، ص ۲۲. فقاہت در تشیع، ص ۳۹:

«کسی که به واسطه اعتماد به افراد و حسن نیتی که به آنان دارد، بدون تحقیق و تأمل شخصی در این دین وارد شود، روزی فرامی‌رسد که همان‌طور که او را در دین داخل کردند از دین خارج خواهند کرد؛ ولی کسی که به واسطه تأمل و تدبّر در کتاب الهی و سنت و روش پیامبر گرامی به این دین متدین شود، اگر کوه‌ها از جای خود بجنبند او نخواهد جنبید و متزلزل نخواهد شد.»

می گفتند که فهم او چطور است؟ مثلاً یک کسی آمده بود و گفته بودند که چند جلسه با این صحبت کن. جلسات گاهی دو سه روز بود، یک وقت من صحبت می کردم و شخص خیلی خوشحال و سر [کیف] می شد و می گفت که عجب عجب! حالا فردا دوباره چه زمانی خدمت شما برسم؟! گفتم که نه خیر، خدمت بنده یک هفته دیگر برسد! می گفت که آقا من نمی توانم، طاقت ندارم. گفتم که یک هفته باید بروی روی این حرف های من فکر کنی، شاید یک جای آن اشتباه باشد. خودش را به درودیوار می زد، گفتم: هیچ راهی ندارد برو یک هفته دیگر بیا. از کجا داری این حرف ها را قبول می کنی؟! شاید من به تو اشتباه گفته ام! من که معصوم نیستم، در فلان قضیه اشتباه می کنم! من فکرم و فهمم این قدر می رسد. در یکی از آن روزها یک روز خدمت مرحوم آقا رفته بودم. گفتند که خب قضیه با فلانی چه شد؟! تمام شد؟! گفتم که نه، هر جلسه که صحبت می کنم به او می گویم که برو سه چهار روز فکر کن. گفتند که احسنت! باید همین کار را بکنی! نباید زود و مدام و

پشت سرهم [مطلب بگویی که] تلمبار بشود و او را بمباران تبلیغاتی کنی! صبح، ظهر، ساعت هشت، ساعت نه، یازده، دوازده، یک، دو، چهار، پنج و شش! این چیست؟! این مخ می رود و بعد شخص بی مخ می شود! شعبان بی مخ نشنیده اید؟! کله او [بزرگ] بود ولی داخلش هیچ چیزی نبود. به او جعفری هم می گفتند.

انسان نگاه می کند و بعد یک مسئله با تبلیغات عجیب و صداهای بلند و آرام چشم و حواس را می گیرد و هنوز از فکر و خیال این خبر و این تئاتر خلاص نشده، صحنه بعد دوباره پشت آن می آید و دوباره آن را مشغول می کند و هنوز دوباره در آن هست و [صحنه بعد می آید]! یک دفعه نگاه می کند می بیند که طرف خودش راه افتاد و رفت! داری کجا می روی عمو؟! آقا این است، باید رفت و این کار را کرد. بایست بابا، صبر کن! این حرفی که حالا زده آن قسمتش درست است؟ [می گوید که] درست است دیگر. می گوید که برو تحقیق کن. او می گوید که آقا تحقیق نمی خواهد، این طور است دیگر. در «این طور است دیگر» خودتان هرچه می توانید

ضمائر و مراجعش را پیدا کنید و زحمت ما را کم کنید! یعنی چه این طور است دیگر؟! آقا جان برو تحقیق کن. ما همه این دوره‌ها و این قضایا را دیده‌ایم؛ در همان سابق وقتی یک جریانی [اتفاق می‌افتاد] می‌دیدیم همه را گرفت و دارد می‌برد! وقتی پیگیری می‌کردیم، می‌دیدیم به یک نقطه‌ای رسید که اصلاً اصل نداشته است! یعنی از یک حرف و یک نقطه جزئی که اصلاً طرف اشتباه فهمیده است، یک جریانی درست می‌شود که همه را به سمت خودش می‌کشاند! عین جریان جنگ جمل و صفین. آدم که اینها را نگاه می‌کند یکی یکی می‌آید و جای خودش را پیدا می‌کند و انسان را [به سمت خودش می‌کشاند]. لذا الآن هرچه بشنوم دیگر باور نمی‌کنم! یعنی طرف قرآن بیاورد که آقا به این آیه قرآن [قسم که مسئله این طور است]، خودم باید بروم بینم و تحقیق کنم! می‌گویند که آقا دیگر از این بالاتر؟! بین دیگر! در این دستگاه (تلویزیون) - به آن جعبه شیطان می‌گفتند - تماشا کن، آخر داری می‌بینی! می‌گفتم که من باور نمی‌کنم، باید بروم بینم

و تحقیق کنم و وقتی کاملاً همه جوانب تحقیق شد
آن‌هم نه به یکی دو روز بلکه یک ماه و دو ماه،
آن وقت بینم که چه باید بکنم. این مکتب مکتب
اهل بیت ما است، مکتب اهل بیت این است. این همه
امیرالمؤمنین علیه السلام در جنگ جمل می گوید که
بابا این مردم همین طوری دارند نفله و کشته می شوند
بروید شتر این زنک را پی کنید^۱ و قال قضیه را بکنید!
آخر چقدر کشته بشوند؟! چقدر این زن‌ها بی شوهر
بشوند؟! چقدر بچه‌ها بی پدر شوند؟!

وجود تخیل در سپاهیان عایشه

آقا رفتند و زدند و شتر را انداختند و او از آن بالا
از کجاوه با کله پایین آمد و تا پایین آمد خلق خدا
گذاشتند رفتند الفرار! آن سپهدشان که از آن بالا به
پایین آویزان شد خب لشگر بی سپهد [همه رفتند]!
نه سپاهی و نه فرماندهی، [گفتند که] ما تا حالا
داشتیم به خاطر حرمت او می جنگیدیم و او هم که
دیگر [الآن از شتر پایین افتاد]، دیگر برای چه
بجنگیم؟ به دنبال زندگی مان برویم. تا آمدند بروند و

^۱. تاریخ ابن خلدون، ج ۳، ص ۱۶۳؛ المختصر فی اخبار البشر، ج ۱، ص ۱۷۴.

لشگر هم به دنبالشان برود حضرت فرمودند که او را دنبال نکنید، بگذارید فرار کند. تمام اینها روی خیال بوده است! روی خیال آمدند و الآن هم روی خیال دارند می‌روند! الآن هم روی خیال است چون اگر الآن هم روی واقعیت باشد نباید بروند بلکه باید بایستند و بگویند که خب او افتاده است اما ما پیگیری می‌کنیم. پس معلوم است الآن رفتن آنها هم روی خیال است، هم آمدن آنها و هم رفتن آنها و هم کرّشان و هم فرّشان، همه براساس تخیل است! حضرت هم می‌گوید که رهایشان کنید بگذارید بروند زندگی‌شان را بکنند. چرا بیخود آدم بکشیم؟! چرا افراد را بیخود به قتل برسانیم؟! چرا بیخود بی‌خانمان درست کنیم؟ برای چه؟!!

یعنی می‌خواهم بگویم که خیال نکنید که اینها فقط اختصاص به طیف خاصی دارد نه! اینها همیشه بوده و همه کار عجزه به همین نحوه و به همین مسئله بوده است.

اهمیت مطالعه تاریخ

تکرار تاریخ

مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - آن زمانها

خیلی ما را توصیه به خواندن تاریخ می کردند، من نمی فهمیدم یعنی درست نمی فهمیدم برای چه ایشان این قدر توصیه می کنند به اینکه تاریخ را بخوانید! تاریخ نه اینکه فقط قصه باشد نه، جریان و آن لمّیت حادثه و واقعه، شکل گیری این مسئله، صحبت هایی که در این حادثه گفته می شد، حرف هایی که در این جریان ردّ و بدل می شد و نامه هایی که در این قضایا فرستاده می شد، تاریخ به این شکل و به این کیفیت [مدّ نظر بود]. مخصوصاً در قضایای امام حسن علیه السّلام و خدعه های معاویه، امام حسین و بعد از پیغمبر! شما نگاه کنید در صحبت هایی که از خلفا برای تثبیت موقعیت و تحریف دین زده می شد چه الفاظی را پیدا می کردیم؟ آیا آن الفاظ تکرار نشد و نمی شود؟! آن موقع ها چه تعبیرهایی را می شنیدیم؟! در تاریخ خواندیم. آیا آن تعبیرها دیگر نیست و فقط اختصاص به همان زمان داشته است؟! خیلی عجیب است! الآن می فهمیم که ایشان برای چه می گفتند که تاریخ بخوانید! خیلی تأکید داشتند.

من یک زمانی تقریباً حدود پنج شش سال می شد که روزی دو ساعت و قتم فقط به خواندن تاریخ

می گذشت! پنج سال شد. همه تواریخ یعنی اکثر آنها را خوانده بودم و همه را نت برداری کردم. می توانم بگویم که خواندن این مسائل [خیلی برای من مفید بود]! البته با تأکیدی که خود مرحوم آقا می کردند و مرتب هم به من می فرمودند و وقتی که مطمئن شدند من این مسئله را پیگیری کرده‌ام، دیگر رها کردند. الآن احساس می‌کنم که خیلی از آن مبانی که فعلاً برای خودم درست کرده‌ام و ترسیم کرده‌ام صرف نظر از مسائلی که از بزرگان دیده‌ایم، مرهون این مسائل و مبانی تاریخی بوده است. **«طابق النعل بالنعل و القذة بالقذة»** ^۱ خیلی عجیب است! چنان تعبیر می‌زند و کلمات عین هم است که اصلاً خیلی عجیب است! چنان مسائل [شبهه هم است] نه اینکه شبهه هم باشند، عین هم هستند! اگر شبهه باشند بالأخره یک اختلافاتی هم دارند. چگونگی استفاده از افراد و چگونگی به کارگیری علم و بهره‌گیری از احساسات، [عین آنها الآن هم هست].

۱. کمال الدین، ج ۲، ص ۵۷۶. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به امام شناسی، ج ۱۳، ص ۳۲۰.

آدم آخر نگاه می کند و می بیند که همه راهها به رم
ختم می شود! عجب، همه مسائل به یک نقطه ختم
می شود! این دقت در تاریخ و کلمات آن خیلی
عجیب است!

یزید پسر پیغمبر را خارجی گفته بود و مردم هم
پذیرفته بودند و شادی و هلله می کردند که وقتی
امام سجاد علیه السلام با آن شخص صحبت می کند
می گوید که شما اهل بیت پیغمبر علیهم السلام
هستید؟! اینکه گفت: شما خارجی هستید! یعنی
طرف نه اصلاً امام سجاد را دیده است - چون اگر
امام سجاد را دیده بود خب می شناخت - و نه شنیده
که امام حسین علیه السلام از مدینه بیرون آمده است!
اصلاً به گوش او نرسیده بود که این کسی را که اینها
گشتند امام حسین است! یعنی تبلیغات چطوری اثر
می کند! البته خب آن زمانها وسایل ارتباط جمعی
مثل الان نبود، موبایل - البته اگر موبایل را قطع نکنند!
- و اینترنت و تلفن و این چیزها که نبود! تا یک
بریدی از یک جا بیاید و به یک جای دیگر برود و

۱. منتهی الآمال، ج ۱، ص ۳۰۷. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به انوار
الملکوت، ج ۱، ص ۱۵۶.

برگردد یک ماه طول می کشید. [چه کسی می دانست] که این کسی که بیرون آمده و به مکه رفته و بعد به کربلا رفته است پسر پیغمبر و از ذراری پیغمبر هستند. از آن طرف هم دستگاه تبلیغات می گوید که یک خارجی آمده است! تازه نمی گوید که اسم این خارجی چیست! نمی گوید که این خارجی همان حسین بن علی علیه السلام است! نمی گوید که این خارجی پسر فاطمه علیها السلام است! چون اگر بگویند قضیه لوث و خراب می شود و ممکن است خیلی ها برنتابند و قبول نکنند. [پس فقط می گویند که] یک خارجی آمد و زدیم و اسیر کردیم و آوردیم و مسئله را تمام کردیم. آن وقت در این زمینه خطبا به کمک می آیند؛ خطبای امام جمعه به کمک می آیند و در آن شهرها [می گویند که] مردم بیاید اینها بر علیه دستگاه و حکومت قیام کردند، اجتماع را برهم زدند، نظم را برهم زدند و در میان مسلمین اختلاف می افکنند.

خواندن اینها برای انسان منبّه و مذکر است و باعث می شود که انسان یک چند درصدی احتیاط را

از دست ندهد، در فکر و در قضاوت یک قدری با تأمل و با بینش بیشتر باشد! عجیب است که در ماه عکس نشان دادند و همه هم دیدند، همه دیدند! آخر صحبت سر این است که فقط نقل قول نبود، دیدند! طرف هفتاد سال سن دارد و آدم [عامی] هم نیست، به پدر من تلفن کرده است که آقا سید محمد حسین شما دیدی؟ [گفتند که] چه چیزی را دیدم؟ - پدر ما که آن موقع موبایل نداشت. البته آن موقع هیچ کسی موبایل نداشت و اگر هم داشتند، پدر ما نداشت. امان از این موبایل که خانمان همه را [به باد داد]! - گفت که آقا عکس امام روی ماه است! ایشان فرمودند که آیه الله خمینی را می گوید؟! گفت که بله بله. فرمودند که آقا جان ما را رها کن، این حرفها چیست؟! گفت که نه، شما برو بین و تماشا کن، من الآن دارم می بینم! ایستاده و دارد نگاه می کند! آقا می گفتند که به خاطر حرف او بلند شدم بروم بینم. می گوید: برو بین! - پسر خاله ایشان بود - گفتند که آمدم و هرچه در این ماه نگاه کردم [ندیدم]! آخر این گوشش کجاست؟! چشمش کجاست؟! ابرویش کجاست؟! گفتم که آقای فلانی خدا خیرت

بدهد ما هرچه نگاه می کنیم هیچی نمی بینیم! [گفت
که] آقا سید محمدحسین درست نگاه کن! می گفت
که تو را به خدا رها کن خدا حافظ شما، ما کار داریم
و گوشی را گذاشتند. یعنی داشتند به من نصیحت
می کردند. گفتند که بین آقا سید محسن این یک آدم
و بچه پانزده و چهارده ساله که نیست بلکه یک آدم
هفتادساله است! خودش زمان شاه مدیرکل بوده
است و یک اداره مهمی زیر نظر او بوده است و
سیصد چهارصد نفر را اداره می کرده است! این قضیه
چه می شود که او بگوید که آقا سید محمدحسین بیا
بین عکس او در ماه هست! خیلی عجیب است!
وقتی [آدم] هفتادساله این گونه در تحت احساسات
باشد تو خود بخوان حدیث مفصل که پس همه در
احساسات و در تخیلات هستیم و همه در این مسئله
گیر داریم! می گفت که بیا کنار پنجره بین، من خودم
دارم می بینم! خیلی جالب و عجیب است، عین آن
حرف ها عین آن مسائل [اتفاق می افتد].

یک نفر بود که یک وقت در یک زمانی در همین
رأی هایی که برای مجلس یا کجا بود، نفر اول شده

بود. من خودم از او شنیدم که در رادیو داشت صحبت می‌کرد با یک شعف عجیبی می‌گفت که من به مردم بشارت بدهم که قلب رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را در این انتخابات شاد کردند! گفتم که قلب تو را یا قلب رسول الله را؟! آن وقت در انتخابات بعدی که خیلی رأی کم آورده بود، گفته بود که توقع بیشتری از مردم برای مشارکت و این مسائل بود! اینکه همان است و مردم که همان هستند، قبلاً شما اول شدی حالا بعد [این طور نشد]، جای شما عوض شده است، جای رسول الله که عوض نشده است ایشان که سر جایش هستند! همه از بقیه مایه می‌گذاریم و از خودمان هیچی نمی‌گوییم، از مسائل و ضعف و کارهای خودمان هیچی نمی‌گوییم و داریم مدام از پیغمبر و از ائمه علیهم‌السلام و بزرگان مایه می‌گذاریم! خودمان جواب مسائل را نداریم که بدهیم، مدام به مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - می‌بندیم، ایشان این را می‌فرمودند! فعلاً که مرحوم آقا نیستند که جواب بدهند که تو داری به ایشان تهمت می‌زنی، بیا بگو الآن حرفت چیست؟! فعلاً که ایشان نیستند. اگر

مرحوم آقا بود آن وقت می دانستید که چطوری جواب شما را می دادند، فعلاً که نیستند. چرا مدام از بقیه و از این و آن مایه می گذاریم؟! یک کاری را انجام می دهیم بعد می گوئیم که مرحوم قاضی هم این طوری بود! نمی خواهد [مثل مرحوم قاضی باشید]! فلان بزرگ به من این را گفت و فلان شخص این را گفت! اگر فلان بزرگ این را گفت پس چرا بعد وقتی که اوضاع طور دیگری شد انکار کردید؟! خب سر حرفتان بایستید.

اللهم صل على محمد و آل محمد